

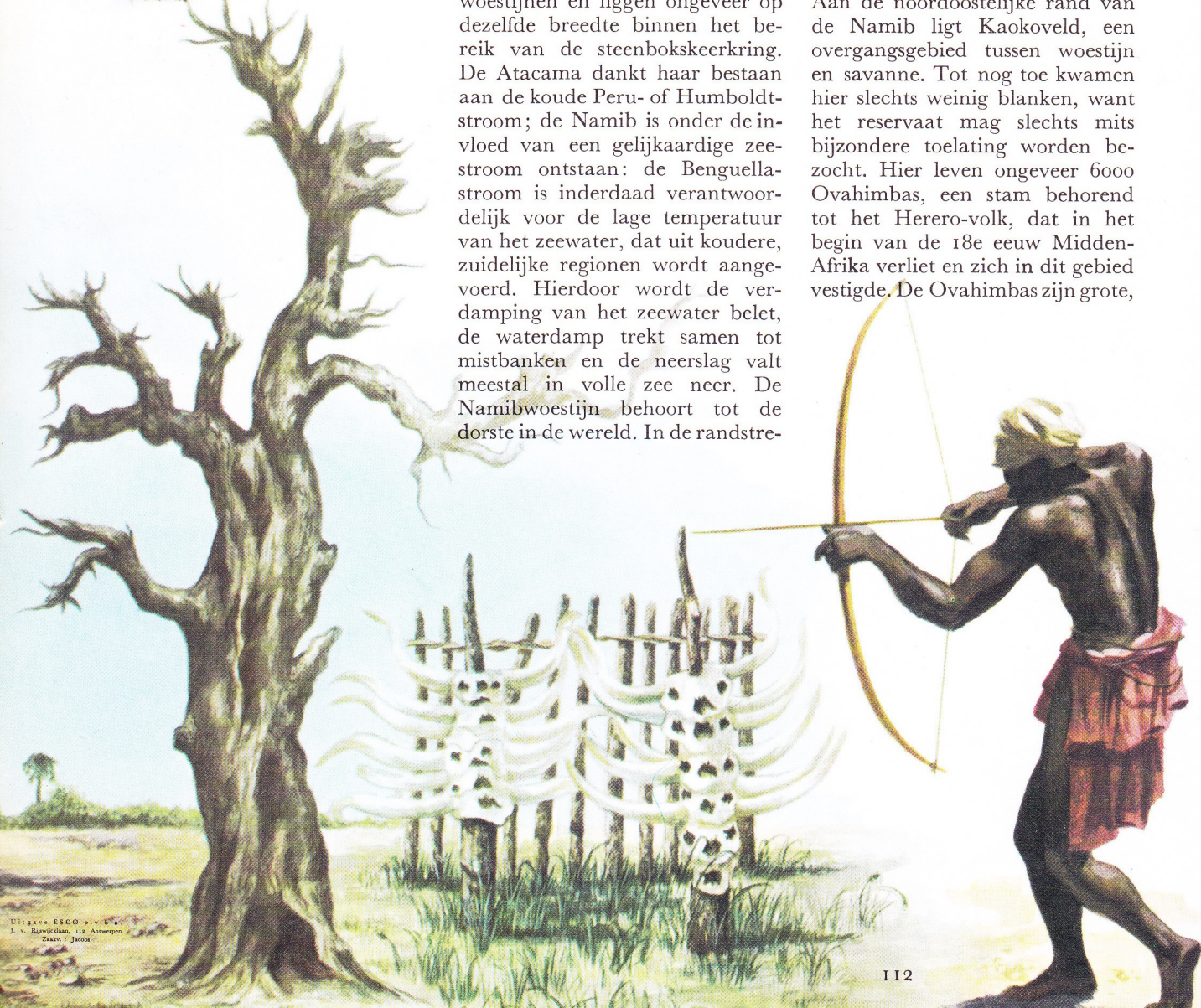
Zo dor en dicht bij de zee

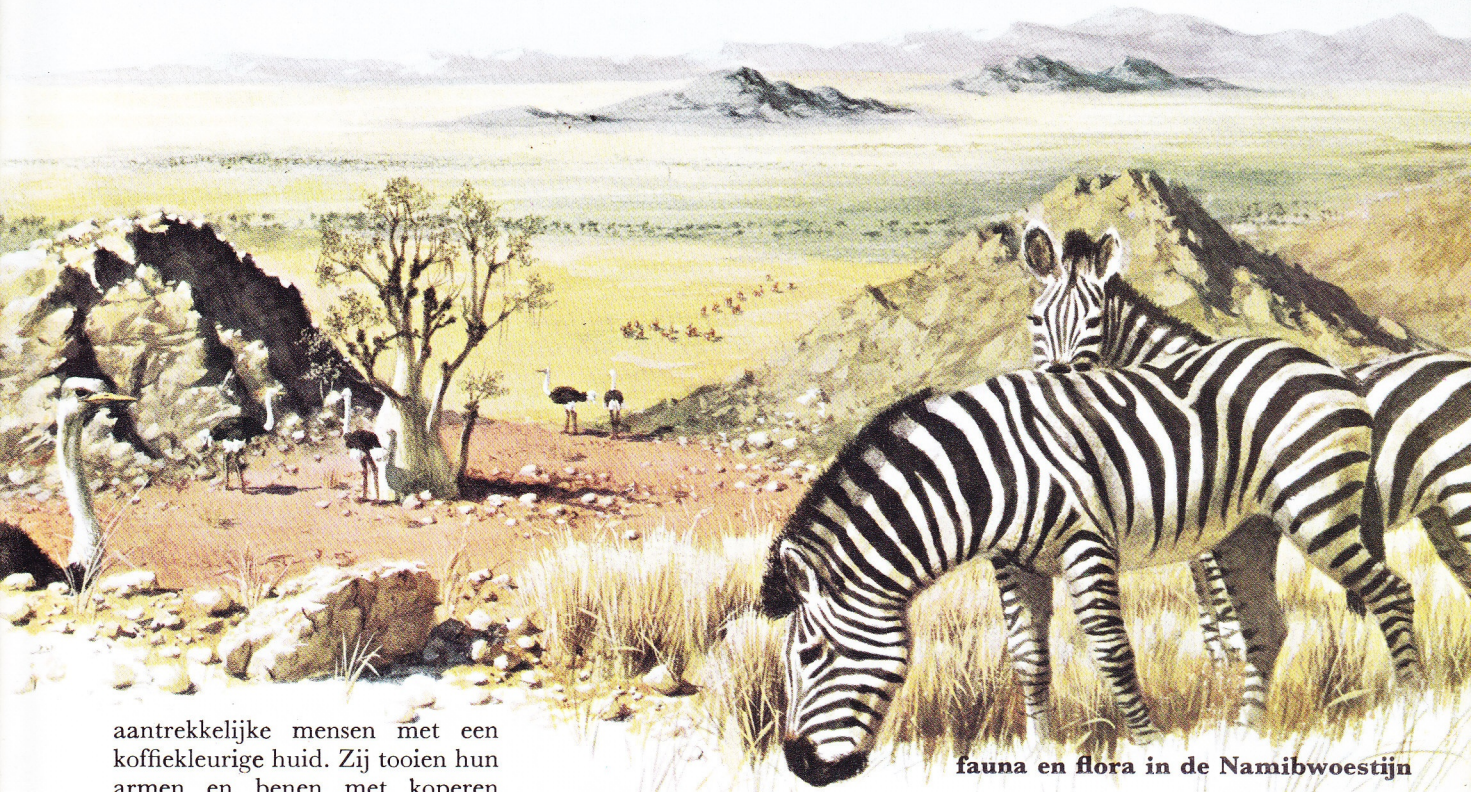
Men mag zeggen, dat meer dan 1/3 van Zuid-Afrika bepaald droog is: de zuidwestelijke kust krijgt zelfs minder dan 250 mm neerslag, zodat wij hier van een echt woestijngebied mogen spreken. Deze kuststrook van meer dan 1000 km heet de Namibwoestijn en kan als een onderdeel van de Kalahari worden beschouwd. De Namib vertoont veel overeenkomst met de Atacama, waarover wij reeds vroeger vertelden. Beide zijn kustwoestijnen en liggen ongeveer op dezelfde breedte binnen het bereik van de steenbokskeerkring. De Atacama dankt haar bestaan aan de koude Peru- of Humboldtstroom; de Namib is onder de invloed van een gelijkaardige zee-stroom ontstaan: de Benguella-stroom is inderdaad verantwoordelijk voor de lage temperatuur van het zeewater, dat uit koudere, zuidelijke regionen wordt aangevoerd. Hierdoor wordt de verdamping van het zeewater belet, de waterdamp trekt samen tot mistbanken en de neerslag valt meestal in volle zee neer. De Namibwoestijn behoort tot de dorste in de wereld. In de randstre-

ken van de Namibwoestijn is de fauna betrekkelijk rijk: zebra's, hyena's, bavianen, gieren, hagedissen, antilopen, gemsbokken en maraboes komen er soms talrijk voor. De maraboes worden als de leukste van alle kropoievaarders aangezien.

De flora kent er een typische vertegenwoordiger: de moringa-boom, die de droogte zeer lang kan trotseren, omdat hij water in zijn stam opslaat.

Aan de noordoostelijke rand van de Namib ligt Kaokoveld, een overgangsgebied tussen woestijn en savanne. Tot nog toe kwamen hier slechts weinig blanken, want het reserveert mag slechts mits bijzondere toelating worden bezocht. Hier leven ongeveer 6000 Ovahimbas, een stam behorend tot het Herero-volk, dat in het begin van de 18e eeuw Midden-Afrika verliet en zich in dit gebied vestigde. De Ovahimbas zijn grote,

fauna en flora in de Namibwoestijn

aantrekkelijke mensen met een koffiekleurige huid. Zij tooien hun armen en benen met koperen ringen en schelpen. In tegenstelling met vele Afrikaanse inboorlingen dragen zij van koeleder vervaardigde sandalen, al kleden zij zich verder slechts met een lendenschort.

Zij smeren hun ganse lichaam in met vet in de overtuiging, dat zulks gezond is. Vet en klei worden trouwens ook als cosmetische

De zuidwestelijke kust van Afrika wordt met een woestijnlint afgezoomd. Deze echte woestijn dankt haar ontstaan vooral aan de koude Benguella-stroom. Er leven nochtans veel wilde dieren en aan de noordoostelijke rand, in Kaokoveld, vonden er zesduizend Ovahimbas de nodige rust, om er hun eigen leven te leiden. Het zijn veetelers, die slechts bij uitzondering hun dieren slachten en voor hun vleesvoorziening bijgevolg op jacht aangewezen zijn.

middelen gebruikt: niets is zo mooi als het in vlechten gedragen haar, dat met beide produkten wordt bestreken! In dit opzicht verschillen wij echter niet veel van deze mensen...

Voor de Ovahimbas is de grond gemeenschappelijk bezit: elkeen laat zijn dieren grazen, waar er gras en water voorhanden is. Ook het wild behoort aan iedereen toe en de leden van de stam mogen naar hartelust op zebra's, olifanten en antilopen jagen. De grootste rijkdom is echter het vee, dat slechts bij uitzonderlijke gelegenheden wordt geslacht. De sociale welstand van een hoofdman blijkt uit het aantal runderhorens, die zijn graf versieren!

In de Namib leven ook nog enkele hottentotten. Zij zijn afkomstig uit de Kaapprovincie, maar ze werden daar in de 18e eeuw verjaagd, uitgeroeid of door andere groepen opgeslorpt. Zij zelf noemen zich Khoi-Khoi, dat is: de mensen van de mensen. Hun Ne-

derlandse naam kregen zij van de Boeren, die hun taal niet verstonden en de bevolking naar de stotende klanken die zij uitbrachten, "Hottentotten" noemden. Deze inboorlingen zijn enigszins verwant met de bosjesmannen, al zijn ze wel iets groter. Zij hebben geen vaste woonplaats en ze houden zich vooral met het kweken van runderen en schapen bezig.

versteende wortels bewijzen dat de woestijn minder schraal is geweest